

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.306/2011/8. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2012. év január hó 27. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ÍTÉLETET:

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt **vádlott** ellen indított büntetőügyben a Pest Megyei Bíróság 11.B.106/2010/32. számú ítéletét ***megváltoztatja.***

A vádlott emberölés bűntette kísérletének értékelt cselekményét testi sértés bűntette kísérletének (Btk. 170. § (1) és (2) bekezdés) ***minősíti.***

A vádlott valamennyi bűncselekmény tekintetében visszaeső.

A vádlottra kiszabott fegyházbüntetés tartamát 3 (három) év 6 (hat) hónap börtönbüntetésre, a közügyektől eltiltás tartamát 4 (négy) évre ***enyhíti.***

A kényszergyógyítás elrendelését ***mellőzi.***

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig a vádlott által előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe ***beszámítani rendeli.***

A másodfokú eljárás során felmerült 4.210.- (négyezer-kettőszáztíz) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Pest Megyei Bíróság a 2011. július 08. napján kelt 11.B.106/2010/32. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rb. emberölés bűntettének kísérletében (Btk. 166.§ (1) és (2) bekezdés i) és h) pont) 2 rb. testi sértés bűntettének kísérletében (Btk. 170.§ (1) és (2) bekezdés) és 1 rb. hivatalos személy elleni erőszak bűntettében (Btk. 229.§ (1) és (2) bekezdés II. fordulata).

Ezért őt mint különös visszaesőt halmazati büntetésül 8 év fegyházra, 8 év közügyektől eltiltásra ítélte és elrendelte a kényszergyógyítását.

Rendelkezett a járulékos kérdések, így az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása a bűnjelek és a bűnügyi költség viselése tekintetében is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére súlyosítás végett, a vádlott részben felmentésért, részben enyhítésért, védője enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.842/2010/5. számú átiratában - bejelentve, hogy a nyilvános ülésen részt kíván venni - az ügyészi fellebbezését fenntartotta.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság fokozott jelentőséget tulajdonított a vádlott javára szóló enyhítő körülményeknek, nem értékelte kellő súllyal, hogy a vádlott emberölési cselekménye többszörösen minősül, a vádlott különös visszaeső, illetőleg visszaeső valamennyi cselekmény tekintetében, a cselekményeket önhibájából eredő ittas állapotban, röviddel az ugyanilyen cselekményért kiszabott szabadságvesztésből való szabadulása után követte el.

Ugyanakkor tévesnek ítélte a vádlott kényszergyógyításának elrendelését arra tekintettel, hogy a Btk. 75.§-át a 2009. évi LXXX. törvény 56.§ (7) bekezdés b) pontja, a Bv. Tvr-nek a 85.§-át pedig a 2009. évi CXLIX. törvény 120.§ (6) bekezdése hatályon kívül helyezte, e rendelkezések 2010. május 01. napjától nincsenek hatályban.

Ezért az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a vádlottal szemben hosszabb tartamú fő- és mellékbüntetés kiszabását, a kényszergyógyítás elrendelésének mellőzését indítványozta.

Indítványát a nyilvános ülésen a főügyészség képviselője az átirattal egyezően fenntartotta.

A vádlott védője a bejelentett fellebbezést fenntartotta. Annak hangsúlyozása mellett, hogy a vádlottat a polgári perben korlátozó gondnokság alá helyezték, szokatlannak ítélte, hogy a szakértők ehhez képest csak enyhe fokban értékelték korlátozottnak.

Utalva az elsőfokú eljárásban elmondott perbeszédére, miszerint a sértett tekintetében is csak testi sértés állapítható meg, mert a vádlottnak nem volt emberölési szándéka, tévesnek ítélte az elsőfokú bíróság minősítését. A vádlott csak magát, a kenyerét védte az őt provokáló fiatalokkal szemben. Másodlagosan a börtön fokozat megállapítását tartotta indokoltnak.

A vádlott felszólalásában azt adta elő, hogy a tulajdonában levő tanya nem dőlt össze, de nem lakható és igazolása van arról, hogy mehet városba az öregek otthonába, nyugdíja pedig már 25.650,- forint.

A sértett törvényes képviselője jelenlétében kijelentette, hogy nem mondott olyat az elsőfokú tárgyaláson, hogy a vádlott megbüntetését nem kéri és akként nyilatkozott, hogy szeretné ha a vádlottat megbüntetnék.

A bejelentett fellebbezések közül az ügyész fellebbezése nem alapos, a vádlott és védő fellebbezése az alábbiak szerint alapos.

Az ítéltábla a kétoldalú perorvoslatok folytán az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírálta.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le.

Nem sértett eljárási szabályt akkor sem, amikor a védőnek az újabb igazságügyi elmeorvos-szakértői vélemény beszerzésére vonatkozó bizonyítási indítványát elutasította a tárgyaláson meghallgatott szakértők nyilatkozatára tekintettel. Az elsőfokú bíróság felhívott indokaival az ítéltábla is egyetértett.

Az elsőfokú bíróság a szükséges és lehetséges körben részletes bizonyítási eljárást folytatott le. A vád tárgyává tett cselekmények elbírálásához szükséges releváns bizonyítékok jelentős részét feltárta, a bizonyítékokat túlnyomórészt okszerűen, a logika szabályainak megfelelő módon értékelte, egymással részben összevetette, mérlegelte. A sértett sérelmére elkövetett cselekmény kivételével nem tévedett akkor sem, amikor az általa megállapított tényekből további tényekre vont le következtetést.

A lefolytatott bizonyítást eredményeként az elsőfokú bíróság túlnyomórészt megalapozott tényállást állapított meg, a tényállás azonban részben, a Be. 351.§ (2) bekezdés b) és d) pontjában írt okból megalapozatlan. Ez a megalapozatlanság azonban az iratok tartalma alapján kiküszöbölhető.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az iratok tartalmára és a vádlottnak a nyilvános ülésen tett nyilatkozatára figyelemmel a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontja alapján a következők szerint egészíti ki:

A vádlott tulajdonában levő tanya lakhatatlan, a vádlott nyugdíja 25.560,- forint.

Az ítélet 4. oldal 1. bekezdését azzal egészíti ki, hogy:

A vádlott kenyeret evett a nála levő késsel, melynek nyélhosszúsága 10 cm volt. A vádlott kezdetben azt kérte a fiataloktól, hogy maradjanak csendben, majd a kenyér

kérésére mondta, hogy hagyják békén és mutatta a kését. Ezután ment oda hozzá a tanú1 és ajánlotta fel a két lányt, amire a vádlott azt mondta, hogy állítsák le magukat, erre kinevették (tanú2 tárgyaláson tett vallomása).

Az ítélet 4. oldal 3. bekezdését kiegészíti azzal, hogy amikor a vádlott kaszáló mozdulatot tett a tanú3 feje irányába kb. 1,5 méter volt közöttük (tanú3 tárgyaláson tett vallomása). Az alkalmazott erőmértéke pontosan nem állapítható meg.

Az ítélet 4. oldal 7. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a vádlott szűrő, kaszáló mozdulattal támadt a sértetre. A vádlott megvágta a sértett bal arcfelét, a támadás során nem tett semmilyen kijelentést (sértett tárgyalási vallomása).

A 4. oldal 8. bekezdését kiegészíti azzal, hogy a rúgás következtében a vádlott a fejtetőn 3 cm-es zúzott sebet szenvedett el (263. lapszám alatti ambuláns lap).

Az ítélet 5. oldal 2. bekezdését kiegészíti azzal az igazságügyi orvos-szakértői és a kiegészítő orvos-szakértői vélemény alapján, hogy a sértett felületes metszett sérülést szenvedett el. A mögöttes területen életfontosságú szerv nem helyezkedik el. A sérülés életveszélyes állapotot nagyon valószínűtlen, hogy előidézett volna, súlyosabb sérülés lehetősége akkor állt volna fenn, ha az arcon idegsérülés keletkezik.

Az ítélet 5. oldal 6. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a vádlott kést tartó jobb kezére a 3. számú tanú gumibottal ráütött (497. lapszám alatti vallomás).

A fenti kiegészítéssel a megállapított tényállás már megalapozottá vált, következésképp ez a tényállás irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A bizonyítékok értékelése során az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat lényegében iratszerűen, de nem teljeskörűen ismertette.

Ezért a sértettek és a meghallgatott tanúk nyilatkozatai kiegészítésre és pontosításra szorulnak az alábbiak szerint:

A sértett a helyszíni kihallgatásakor (541. lapszám) azt vallotta, hogy tanú3 kérdésére a vádlott hirtelen felállt, a tanú mellé lépett és a késsel a feje felé szúrt, de nem érte el. A vádlott rátámadt, megfogta a bal csuklóját és dulakodni kezdtek, folyamatosan szúrt felé, de nem érte el, lekerültek a földre, arra nem emlékezett, hogy a szúrás mikor érte.

A tárgyaláson tett vallomásában azt is előadta (20. számú jegyzőkönyv 40. oldal közepe), hogy a vádlott kétszer próbálta megszúrní, egyszer a nyakán, egyszer az arcán, majd úgy nyilatkozott, hogy a vádlott először a nyakát akarta elvágni, ez nem sikerült a kabát gallérja miatt, utána vágta meg az arcát. Nem tudta egyértelműen megmondani, hogy őrá a vádlott szűrő vagy kaszáló mozdulattal támadt-e. Előadta azt is, hogy a vádlott a támadás közben nem mondott semmit.

A tanú2 a nyomozás során második meghallgatásakor számolt be olyan előzményekről, hogy a vádlottat tanú1 kérdezte meg, hogy miért nem ad a lányoknak kenyeret, miért nem veszi meg őket.

A vádlotthoz a tanú3 ment oda és mondta neki, hogy „most mutasd meg a késed!”. Ekkor pattant fel a vádlott, támadta meg a tanú3-t, de nem tudta megszúrni, mert hátralépett.

A helyszíni kihallgatásakor (nyomozati iratok 551. lapszám) is azt vallotta, hogy a beszélgetések után a vádlott először a tanú3-ra támadt, majd őt kapta el és a váll részére szúrt többször, a sértettnek pedig a nyakát ütötte meg, aki elesett, a vádlott mellette volt és folyamatosan a feje felé szurkált.

A tanú a tárgyaláson azt vallotta, hogy az elején a tanú6 kérdezte a vádlottat, hogy nem ad-e neki kenyeret, amire a vádlott azt mondta, hogy hagyják békén és mutatta a kését. A tanú1 ment oda a vádlotthoz, hogy nem veszi-e meg a két lányt, erre mondta a vádlott, hogy állítsák le magukat, ők meg röhögtek rajta. A tanú1 ezután ment ki, jött vissza a 3 fiúval, akik közül tanú3 ült le a vádlott mellé azzal, hogy „mutasd a késed”, aki erre felpattant, a fiúk meg kiszaladtak. Ezután kapta el őt és szúrta meg, majd a sértettet kapta el, a nyakához nyúlt, majd amikor a földön voltak, megvágta az arcát. Azt elképzelhetőnek tartotta, hogy a vádlott a tanú3-t is megtámadta.

A tanú3 az ítélet 8. oldal 4. bekezdésében ismertetett, a nyomozás során tett vallomásaiban (nyomozati iratok 421. lapszám) azt adta elő, hogy a vádlott 3-4 méterre volt tőlük, elindult feléjük, őt meg akarta szúrni. Ezt a többiek észre sem vették.

Második meghallgatásakor (nyomozati iratok 425-427. lapszám) azt állította, hogy a vádlott nagy erővel szúrt felé a pengével lefelé tartott késsel, bal kezével meg akarta fogni. Előadása szerint neki is és tanú2-nek is a feje felé szúrt, a sértettet pedig a nyakánál fogva szorította magához és úgy csinált, mintha a nyakát akarta volna elvágni. Folyamatosan szurkált a feje felé.

Az ítélet 8. oldal 7. bekezdésében ismertetett vallomásaiban előadta azt is, hogy látta, miszerint a vádlott a tanú2-t legalább háromszor szúrta meg a kulcsonti részén, a sértettnek pedig a mellkasa felé szúrt.

Az 545. lapszám alatti helyszíni kihallgatásakor azt állította, hogy a vádlott a kezében lévő késsel egy vízszintes vágó mozdulatot tett a feje irányába, de nem érte el, tanú2-nek a mellkasi részét szúrta meg többször, a sértettnek pedig a nyaka felé tett vágó mozdulatot. A folyamatosan kapálódzó sértettet a vádlott a földre rántotta, aki a vádlottra esett, a vádlott pedig folyamatosan szurkált a feje felé. A tárgyaláson azt vallotta (20. számú tárgyalási jegyzőkönyv 24. oldal), hogy a vádlott egy padon ült, a többiek mondták neki, hogy a vádlott késsel hadonászott, de ő nem

látott nála kést. Ő ült a padon, amikor a vádlott arcon akarta szúrni, de hátrahajolt, illetve a vádlott a marokra fogott késsel az arcába akart csapni, de ekkor már ő állt, kb. 1,5 méter volt közöttük. Majd azt állította, hogy őt a vádlott oldalról akarta megszúrni. Vallomása szerint a vádlott a sértettet mellkason szúrta, a tanú2-t hátulról fogta le.

A tanú4 a nyomozás során tett, az ítélet 9. oldal 1. bekezdésében ismertetett vallomásában azt is előadta (nyomozati iratok 461. lapszám), hogy a késről való kérdés után a vádlott azt mondta, hogy „maradjatok csendben, most mindjárt megszúrkállak benneteket”, tanú3-nak pedig a feje irányába szúrt.

A tanú a tárgyaláson tett vallomásában (20. számú tárgyalási jegyzőkönyv 33. oldal 1. bekezdés közepe) azt állította, hogy tanú3 leült a vádlott melletti padra, de nem szólt neki semmit. A vádlott szorongatta a kését, azután felállt, elindult tanú3 felé, meg akarta szúrni. A tanú3-tól tudja, hogy a fejét akarta megszúrni, de ő magát a szúrást nem látta.

A tanú5 a nyomozás során tett, az ítélet 9. oldal 5. bekezdésében ismertetett vallomásában azt is előadta (nyomozati iratok 531. lapszáma), hogy az öreg csak ült a padon, nézett maga elé. Nem szólt neki senki. Nem látott a kezében sem kést, sem más eszközt. Neki utóbb a tanú3 és a tanú4 mesélte el a történeteket.

A tárgyaláson tett vallomása szerint a vádlott oldalról szúrt a tanú3 feje felé és ő mindezt kifelé szaladva, visszafordulva látta.

A tanú1 a nyomozás során tett, az ítélet 9. oldal 7. bekezdésében ismertetett vallomásában nem azt vallotta, hogy a vádlott késsel szúrkált a sértett nyaka felé, hanem azt, hogy a válla irányába szúr (nyomozati iratok 435. lapszáma).

A tárgyaláson nemcsak az ítélet 10. oldal 3. és 4. bekezdésében ismertetetteket adta elő, hanem azt is, hogy a váróteremben hangoskodtak, a vádlott felugrott és nekik ment, egy kb. 30 cm-es kés volt nála. Először saját magát szúrkálta azzal, hogy ő nem fél senkitől, majd a tanú2-nek ment neki, a sértettet pedig hátulról kapta el. Állítása szerint nem mondott olyat a vádlott, hogy ne szórakozzanak, mert baj lesz.

A tanú6 azzal tartotta fenn a nyomozati vallomását, hogy a vádlott miután a tanú1 felajánlotta a lányokat neki, azt mondta, hogy maradjanak csendben, mert idegesítik őt, azt pedig nem tudta megmondani, hogy a vádlott kire támadt először.

A vádlott az ítélet 13. oldal 2. bekezdésében ismertetett vallomásában, szemben azzal, hogy a vádlott a felállás közben folyamatosan szúrkált a tanú irányába, azt adta elő a nyomozás során, hogy a vádlott próbált felállni, kezében továbbra is szorította a kést, míg a tárgyaláson azt vallotta (20. számú tárgyalási jegyzőkönyv 8. oldal), hogy a vádlott, amikor 1,5 méterre voltak egymástól felé hadonászott, vízszintesen kaszáló mozdulatot tett, de a lefújás után már nem támad.

Az elsőfokú bíróság az értékelt és elfogadott bizonyítékok között felsorolta, de nem értékelt az igazságügyi orvos-szakértői véleményt és annak kiegészítését, az igazságügyi orvos-szakértő tárgyaláson adott véleményét, melyeket a bizonyítékok körébe be kellett emelni.

A nyomozati iratok 375. lapszáma szerinti igazságügyi orvos-szakértői vélemény a sértett sérüléseként az orvosi látlelettel és véleménnyel egyezően a bal arcfélen metszett sérülést állapított meg, amely 16 cm-es L alakú, lebenyes jellegű, viszonylag felületes sérülés. A sérülés 8 napon belüli, a tényleges gyógytartam is kb. 8 nap. A támadás a bal arcfelet érte, mögöttes területen életfontosságú szerv nem helyezkedik el, maradandó fogyatékoság vagy súlyos egészségromlás nem áll fenn.

Az igazságügyi orvos-szakértői vélemény 387. lapszám alatti kiegészítése szerint a metszett sérülés életveszélyes állapotot valószínűtlen, hogy előidézett volna. A sérülés létrejöhetett a bűnjelként lefoglalt eszköztől. A sérülés kialakulásához kis-közepes erőbehatás kellett az arc felszínén elhúzva az eszközt.

A szakértő a tárgyaláson a sérülést 8 napon belüli sérülésként jelölte meg. A kés felületesen mozdult el az arcon. A seb közepes erőbehatás hatására jött létre, életveszélyes állapotot nem idézett elő, súlyosabb sérülés akkor jöhetett volna létre, ha a vágás ideget ért volna. Hangsúlyozta, hogy nem szúrt, hanem metszett sérülésről van szó. Kérdésre nyilatkozta azt a szakértő, hogy ha a sértett rángatta a fejét, az eszköz csak kisebb-közepes fokban érte el. Ha közepes erővel támad, akkor akár életveszélyes sérülés, akár halál is bekövetkezhet. A sértett és az elkövető a sérülés keletkezésekor vagy egymással szemben, vagy oldalt helyezkedtek el.

A fenti kiegészítések és pontosítások alapjaiban nem változtatták meg az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységének az eredményét, de még inkább szemléltetik a vallomások közötti ellentmondásokat és azt a tendenciát, hogy az eljárás előrehaladtával a sértettek és a tanúk egyre hevesebb vádlotti támadást írtak le saját felelősségük csökkentése mellett.

Megállapítható az is, hogy az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást abban, hogy a fiatalok voltak azok, akik provokálták az őket csendre intő, majd tőlük azt kérő avádlottat, hogy hagyják békén őt.

A tanú3 és a tanú1 vallomásából állapítható meg leginkább, hogy felelősségüket igyekeztek csökkenteni, egymásnak ellentmondó vallomást tettek. A sértett szintén tett egymásnak ellentmondó nyilatkozatokat, miként tanú5 is.

A sértettek, elsődlegesen a sértett és tanú3 vallomásában a támadás ereje, iránya és módja tekintetében is egymásnak ellentmondó állításokat tett. Az elsőfokú bíróság nem adott számot arról, hogy az ellentmondó vallomásaik közül, melyik előadás volt az, ami a tényállás alapjául szolgált.

A leginkább következetesnek mondható nyilatkozatot tanú2, tanú6 és tanú4 tette. Így helyesen járt el az elsőfokú bíróság akkor, amikor elsődlegesen az ő vallomásukat és ennek tükrében tanú3 és a sértett előadását vette alapul a tényállás megállapításánál.

A tanú3 megtámadását illetően egyértelműen a sértett tett vallomást. A tanú4 a tárgyaláson tett nyilatkozata szerint nem látta a szúrást, csak a tanú3 mondta el neki. A tanú5 a nyomozati vallomásában nem tett említést tanú3 megtámadásáról, a szúrást nem látta, csak a tárgyaláson tett ilyen nyilatkozatot.

A támadás jellegét a sértett minden alkalommal szúrásként, míg a tanú3 szúrásként, vízszintes vágó mozdulatként, ismét szúrásként, majd kaszáló mozdulatként jelölte meg és ő volt az egyedüli, aki nagy erejű szúrásról tett említést, mások a szúrás erejéről nem nyilatkoztak.

Eltérő vallomások álltak rendelkezésre, hogy milyen helyzetben volt a sértett a megtámadáskor és hozzá képest hol volt a vádlott. Így a támadás erejét sem lehetett pontosan megállapítani és azt sem, hogy milyen helyzetben volt a sértett és a vádlott. A sértett tárgyalási vallomása alapján a köztük levő 1,5 méteres távolságra hivatkozás a sértett részéről elfogadhatónak bizonyult.

A tanú2 bántalmazását a sértett vallomására lehetett alapítani, mert következetesen nyilatkozott, szemben a tanú3 és a tanú1 igen változatos előadásával. A sértett vallomását a nyomszakértői vélemény is megerősítette.

A sértett bántalmazását illetően a sértett is bizonytalan volt, hogy szűrő vagy kaszáló mozdulattal támadta-e meg a vádlott, míg a többiek szúrásról, nyak elvágásától a mellkas szúrásig, a nyakhoz nyúlástól az arc megvágásáig terjedő bántalmazási módokról számoltak be. Így a támadás kezdetekor a szűrő-kaszáló mozdulat közül egyértelműen egyiket sem lehetett megállapítani, míg a földön fekvő sértettnél a keletkezett sérülés metszett jellege - amelyet az ambuláns lap és a szakértői vélemény objektív módon rögzített - a szúrás helyett a kaszáló, vágó mozdulatot tette valószínűvé.

A vádlott először az őt provokáló, tőle 1,5 méterre lévő a tanú3-ra támadt meg nem állapítható erejű kaszáló mozdulattal, majd csekély - kis erővel a tanú2 bal vállát szúrta meg illetve szúrta, metszette meg. A vádlott sem ekkor, sem a sértett megtámadásakor nem tett semmilyen kijelentést. A vádlott a vele dulakodó a sértettet is próbálta megszünni, megvágni, majd a földre került sértettnak kis-közepes erővel megvágta az arcát. Sérülése, mégpedig 8 napon belül gyógyuló sérülése egyedül a sértettnak keletkezett.

A II. tényállási pontban foglalt cselekmény tanú7, valamint a 3, 4, 5, számú tanúk vallomása alapján megnyugtatóan tisztázható volt.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekmény minősítése az élet elleni bűncselekmény kivételével törvényes.

Az emberölésre illetőleg a testi sértésre irányuló szándék megállapításánál az elkövetéskori tudattartalomra az objektív és szubjektív tényekből lehet következtetni. A tárgyi és alanyi tényezők tükrében, az adott tényállásra vonatkozóan az alábbiakat lehet megállapítani.

A kés, mint az emberölés úgynevezett tipikus eszköze, önmagában nem alapozza meg az elkövetői szándékot, különösen akkor nem, ha nem nagy pengehosszúságú. A vádlott által használt kés pengehosszúsága átlagos, 8 cm volt.

Az eszközhasználatot az erő kifejtés mértékével, irányítottságával együtt kell vizsgálni. A sértett sérülése kis-közepes erőbehatásra keletkezett, lebenyes jellegű, felületes, metszett sérülés volt, amely a késnek az arc felszínén történő elhúzásával jött létre. A támadás az arc tájékát érte, a bal arcfelet. Mögöttes területen életfontosságú szerv nem helyezkedik el. A sérülés gyógytartama 8 napon belüli.

A vádlott nem tett ölési szándékra utaló kijelentést. Abból a figyelmeztetéséből, hogy „fejezzék be, mert nagy baj lesz” semmiképpen sem lehet ölési szándékra következtetni.

A vádlottnak a kés eltüntetése sem állt szándékában, hiszen azt csak jóval később, a rendőri felszólítás után a rendőrök vették el tőle.

Az irányadó tényállás szerint a sértettek társasága folyamatosan és kitartóan provokálta a vádlottat, aki először kérte, hogy hagyják őt békén. Miután a kérését nem teljesítették és a provokálást tovább folytatták, úgy ítélte meg, hogy ezt a számára megalázó, kiszolgáltatott helyzetet csak erőszakos magatartással tudja megszüntetni és ezért támadt késsel a hozzá legközelebb lévő illetve menekülésükben akadályozott sértettekre.

A vádlott az őt provokáló fiatalokat egymás után támadta meg a nála levő késsel kaszáló, szúró mozdulatokkal meg nem állapítható, illetve csekély-kis-közepes erővel. Nem tett különbséget köztük sem az eszköz használatát, sem annak módját, sem az alkalmazott erőt illetően, egyikük felé sem tett semmilyen kijelentést. Abból, hogy egyiküknek, az utolsóként megtámadott sértettnek sérülése is keletkezett, nem tehető különbség a vádlott szándékát illetően oly módon, ahogyan azt a vád és maga az ítélet is tartalmazza akként, hogy a vádlottat tanú3 és a tanú2 sértettet illetően a testi sértés okozásának, míg a sértettet illetően akár a halálos eredmény okozásának szándéka vezette.

A tényállásban rögzített kaszáló-szúró mozdulatok is testi sértés okozására irányuló egyenes szándékot feltételeznek.

Tekintettel azonban arra, hogy a vádlott a sértett nyaka irányába is vágott, szúrt, fennállt a súlyosabb, 8 napon túl gyógyuló sérülés bekövetkezésének a lehetősége.

Ezért az ítélet tábla a vádlott ezen cselekményét is a Btk. 170.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő súlyos testi sértés büntette Btk. 16.§-a szerinti kísérletnek minősítette.

A megváltoztatott minősítésre tekintettel a vádlott különös visszaesői minősítésének megállapítására nem kerülhetett sor.

A vádlott valamennyi cselekményét, mint a Btk. 137.§ 14. pontjában meghatározott visszaeső követte el.

A büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen sorolta fel.

Az enyhítő körülmények körét azonban az ítélet tábla akként egészítette ki, hogy további enyhítőként értékelte a vádlott epilepsziás betegségét, idős korát és azt, hogy az események során ő maga is sérüléseket szenvedett.

A büntetés kiszabását illetően a megváltozott minősítésre tekintettel a büntetés lényeges enyhítése indokoltá vált. A 3 év 6 hónapi szabadságvesztés áll arányban a cselekmények tárgyi súlyával, a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességével, a vádlott alanyi bűnössége fokával és az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekkel.

Az ítélet tábla a közügyektől eltiltás tartamát a szabadságvesztés tartamához igazítva enyhítette.

A szabadságvesztést a vádlottnak a Btk. 43.§ a) pontja alapján börtönben kell letöltenie és a végrehajtási fokozathoz igazodóan a Btk. 47.§ (2) bekezdés II. tétele alapján büntetése $\frac{3}{4}$ részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

Miként arra a főügyészi indítvány helyesen hivatkozott, a Btk. kényszergyógyításáról szóló 75.§-át a 2009. évi LXXX. törvény 56.§ (7) bekezdés b) pontja, a Bv.tvr.-nek a kényszergyógyítás végrehajtásáról szóló 85.§-át pedig a 2009. évi CXLIX. tv. 120.§ (6) bekezdése hatályon kívül helyezte. 2010. május 01. napjától a kényszergyógyítás már nem hajtható végre. Így tévedett az elsőfokú bíróság, amikor elrendelte a vádlott kényszergyógyítását, ezért az ítélet tábla a rendelkezést mellőzte.

Az elsőfokú bíróság a bűnjelek és a bűnügyi költség tekintetében törvényes rendelkezéseket hozott.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg az elsőfokú bíróság ítéletének

egyéb - törvényes - rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába a Btk. 99.§ (1) és (2) bekezdése alapján beszámította.

A másodfokú eljárásban a vádlott védelmét kirendelt védő látta el. Ennek költségét az ítélőtábla a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján megállapította és mivel a védelmi fellebbezések eredményre vezettek, a Be. 381.§ (2) bekezdése alapján akként rendelkezett, hogy a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

Budapest, 2012. év január hó 27. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.

előadó bíró

Dr. Magócsi István sk.

bíró

A Pest Megyei Bíróság 11.B.106/2010/32. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.306/2011/8. számú ítéletében írt változtatással 2012. év január hó 27. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2012. év január hó 27. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelélül:

Moncz Tímea

tisztviselő